

ὀμιλῶν καθ' ἑαυτόν, διὰ νὰ σκεδάσῃ τὴν ἀνυπομονήσαν του.

Μετὰ παρέλευσιν μόλις πέντε λεπτῶν, εὐρέθησαν ἐπέναντι τῆς ὑψηλῆς οἰκίας, ἐνθα εἶχεν εἰσελθεῖ ἡ Κατία πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Θὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὴν αὐτὴν, εἶπεν αὐτῇ εἰς τὸν Φαίδωρα.

Οὗτος εἰσηλθεν αὐτῆς μετ' ὀλίγον.

Ἐπλησίασε τὸν θυρωθῶν, διότι ἐν Ρωσίᾳ οἱ θυρωροὶ ἀγρυπνοῦσιν ἐκτός καὶ ὄχι ἐντός τῶν οἰκημάτων.

— Εἰέλτετε νὰ μοὶ ανοίξητε;

— Ποῖον ζητεῖτε;

— Τὸν Ἀλέξανδρον Λαζαρέφ, λιθογράφον.

Ὁ θυρωρὸς νεναρκομένος ἐκ τοῦ φόχους καὶ τῆς βύρκας (εἶδος ψακῆ;) ἠγέρθη κλονιζόμενος καὶ ἤνοιξε.

Ἡ Βάνδα διήλθεν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν πύλην ἀνήλθε τρεῖς ὄροφαι καὶ ἔκρουσεν ἐπὶ μιᾶς ὥρας.

Εἰς τὸν ἐρωτήσαντα αὐτὴν εἶπε τόνομά της καὶ μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ἡ προϊγκήκισσά εἶδεν τότε εἰς μικρὸν τινα ἀντιθάλαμον, τοῦ ὁποίου ἡ διευθίτικος καὶ διακόσμησις παρωμοιάζετο πρὸς τὸν γραφεῖον τινὸς ἢ ταμιεῖον, καὶ ἐπὶ τινος τῶν τοίχων τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο ἑσθία.

— Ἡ ἀδελφὴ Βάνδα Κρυλώφ, εἶπεν ἐσωθὲν τινος, καὶ πᾶραυτὰ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.

Ἡ αἴθουσα εἰς τὴν ὁποίαν εἰσηλθεν ἡ Βάνδα ἦτο ἀρκετὰ εὐρεία, φωτισμένη ὑπὸ πολυφώων ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐξηρηκμένων. Αἱ τράπεζαι τῆς ἐργασίας εἶχον μεταβληθῆ εἰς τραπέζαις τείνου, ἐφ' ὧν ἐκείντο σαμοβάρια καὶ ποτήρια· διότι ἐν Ρωσίᾳ πίνουσιν τὸ τέϊον ἐντός ποτηρίων. Ἐπὶ τῶν τραπέζων τούτων ὑπῆρχον ἐρριμμένα βιβλία, ἐφημερίδες καὶ ἄλλα φυλλάδια.

Πεντήκοντα περίπου άτομα ἦσαν συνηθροισμένα εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ἄλλοι μὲν πίνοντες, τέϊον, ἄλλοι ἀναγινώσκοντες ἐφημερίδας καὶ ἄλλοι γράφοντες ἢ ὀμιλοῦντες.

Συνεμίλουν πρὸ πάντων, ἕκαστος πρὸς τὸ μέρος του· διότι ἡ συνάθροισις τὴν ὕλην ἐκείνην, δὲν ἦτο γενική. Ἦτον ἐκ τῶν συνηθροίσεων ἐκείνων τῶν καθημερινῶν, τῶν ὅτε μὲν παρὰ τῷ μὲν, ὅτε δὲ παρὰ τῷ δὲ συγκροτουμένων, διὰ ν' ἀποφεύγῃαι τὰ ἀγρυπνῶν τῆς ἀστυνομίας ὄμιλα, ἐνθα ἀναγινώσκουσι τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων καὶ τὰ ἀπηγορευμένα φύλλα ἢ ἐκικρίνουσι τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως. Ὅταν τις τῆς συνηθροίσεως ἔχει νὰ κοινοποιήσῃ τι ἐνδιαφέρον, ἐπικρατεῖ τότε ἀκρισική,

καὶ ὅλη ἡ ὀμήγυρις τὸν ἀκούει ἐπισταμένως.

Μία ἐκ τῶν τοιούτων καὶ ὁσημέραι πολλαπλασιαζομένων συνηθροίσεων, οὐ μόνον ἐν Πετρούπολει ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀπάσαις ταῖς πόσιν τῆς αὐτοκρατορίας, ἦτο καὶ αὕτη. Διότι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους δυναταὶ τις νὰ εἶπῃ ὅτι τὸ μηδενιστικὸν κίνημα ἐν Ρωσίᾳ φαίνεται εἰσελθὼν εἰς τὴν σπουδαιωτάτην αὐτοῦ περίοδον.

Ἀπὸ πεντηκονταετίας, ὅτε ἤρξατο τὸ κίνημα, ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν καὶ νοσημόνων ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ καισαρισμοῦ.

Θυμώμενος τοῦ Νικολάου ἐκκρύβθη ὁ πόλεμος. Ἡ χειραρέτης τῶν δούλων ἦτο μᾶλλον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐθνικοῦ ὄργασμοῦ, ἢ αὐτόματος ἐκδήλωσις τῆς αὐτοκρατορικῆς θελήσεως. Τότε ὁ ῥωσικὸς λαὸς, λαὸς νέος, ἔκαμε ἄλλα προσδοκίαι. Οἱ πόθοι του δὲν περιορίζοντο ἐντός τῶν μετρίων μεταρρυθμίσεων, τῶν καὶ ἀσημάτων, ἀς τῷ ὑπέσχετο ὁ εὐθής Ἀλέξανδρος. Οἱ πόθοι τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ ἔτεινον εἰς ἀληθῆ καὶ βαθειὰν κοινωνικὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ ἕλπισις τοῦ νὰ καταστήσῃαι τὴν ἀπολίτευτον αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὸν θεοκρατικὸν καὶ κυβερνητικὸν ζυγὸν Ρωσίαν, ἔθνος ἐλεύθερον, δείκνυσι ὅτι οἱ ἐπαναστασίαι κἀκίηται πῦν τῷ ὑπερμέτρω θράσει καὶ δυνάμει τοιαύτας, ὅσας δὲν ἔπηνυα τις εἰς τοιαύτας ἐπαναστάσεις τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας. Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃαι τὰς μεγαλεῖα πράγματα, δεῖται εἶτι μεγαλειτέρων. Καταπληκτικὸν εἶνε τὸ φαινόμενον ταῦτο ἐν Ρωσίᾳ οὐ μόνον διὰ τὸ πολυᾶριθμον τῶν ὀπαδῶν τῶν μηδενιστικῶν ὀρχῶν καὶ τῶν τερατωδῶν αὐτῶν κατορθωμάτων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀπέραντον καὶ πολυπλακωτάτην αὐτοῦ διακλάδωσιν ὡς καὶ τὸν ἠρωτισμὸν τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ.

«Ὁ ἀκριδὴς ὄρισμός τοῦ κινήματος τούτου, λέγει ὁ Χέρτζεν, εἶνε τραγικὴ χειραρέτης τῆς συνειδήσεως, ἀπόρριξις περὶ τῆρησεως ἀδιαλλάκτου μίσους πρὸς τὰ καθεστῶτα.»

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ἐν τῇ διαμονῇ ταύτῃ ἐν ἣ ἔμεινε πέντε ἔτη (1733—40) ἐμελέτησε τὰς ἐπιστήμας παραδειγματιζόμενος ὑπὸ τῆς φίλης του καὶ ἐξέδωκε τὰ στοιχεῖα

τῆς φιλοσοφίας τοῦ Νεύτωνος (1738).

Ἐν τῇ διαμονῇ ταύτῃ ἔκαμε τὴν *Alzige*, τὸν *Mahomet*, τὴν *Merope*, les *discours sur l'homme* προστίμασε τὰν αἰῶνα τοῦ 14ου Λουδοβίκου, δοκίμιον ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἐθνῶν καὶ συνέθεκε τὸ περίφημον τοῦτο ποίημα, ὅπερ, ὑβρίζον τὴν σώφρονα ἠρωίδα τῆς Γαλλίας, δὲν ἠδίκησεν εἰμὴ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δόξαν. Κατὰ τὸ 1740, ἔκαμε βραχὺ ταξεῖδιον εἰς Βερολίνον, ἐνδίδων εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου τοῦ 2ου, ἐνός τῶν μεγαλειτέρων του θαυμαστῶν.

Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του, εἶδεν ὅτι ἐζηταίτο ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ ὅπερ τὸν εἶχε κταδιώξῃ, καὶ ἐπεφορτίσθη τῷ 1743 ἀποστολὴν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Πρωσσίας ἥτις ἔσχε πλήρη ἐπιτυχίαν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου καιρὸν συνέθετε διὰ τὴν ἀγγλὴν τὴν *Πριγκήπισσιν τῆς Νανάρρας*, τὸν *Ναὸν τῆς δόξης*, ἔργα τὰ ὁποῖα παρεστάθησαν ἐν Βερσαλλίαις. — Διὰ τῆς εὐνοίας τῆς κυρίας *Pompadour*, ἥτις ἦτο κεκυρωμένη πρᾶστριά του, ἐπέτυχε τότε διπλώματος ἱστοριογράφου τῆς Γαλλίας, με θέσιν εὐγενούς τῆς βουλῆς τοῦ βασιλέως, καὶ ἠδυνήθη τέλος νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν (1716), τῆς ὁποίας αἱ πύλαι δις ἐκλείσθησαν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὸν εὐνοια ἐλίγον διήρκεσε· ἵνα τὸν κάμῃσι μιστὸν ἐπεινόησαν νὰ προτιμήσωσιν αὐτοῦ τὸν Κρεβυλλιῶν· ἐξεδίκηθη ὅμως τοῦτο ἀναλαμβάνων τὰς τραγωδίας τοῦ ἀντιπάλου του μετὰ μεγάλης ὑπεροχῆς. Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἀφείλονται ἡ *Σεμίραμις* — *Ἄφροδίτη* — ἡ *Σαβίτσα* *Ῥώμη*· εἶδεν δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὴν *Νανίνην* τὴν καλλιτέραν τῶν κωμωδιῶν του.

Ἐκδιωχθεὶς ἐκ τῶν Βερσαλλιῶν, ὁ Βολταῖρος ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς δουκίσσης du Maine, ἐν *Luxeuille*, ὅπου ἐβασίλευε ὁ *Stanislas*. Ἐτελείωσε δὲ τὸ ταξεῖδιόν του μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας du Chatelet διευθῆναι εἰς Βερολίνον, ἐνθα αἱ παρακλήσεις τοῦ βασιλέως τὸν ἐκάλουν πρὸ παν λαοῦ.

Ὁ Φρειδερίκος τὸν ἐπέγρασεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις του ἐν Ποτοδάμη, τῷ ἠνώμασε θαλαμπύλον, τῷ ἀπένευμε σύνταξιν εἰκοσακισχιλίων φράγκων, καὶ ἐνέργησε διὰ παντός μέσου ἕκ τῶν στερεώσῃ πλάσιον του. Ἐν τῇ διαμονῇ ταύτῃ ὁ Βολταῖρος ἐγενήθη στιγμῶν τινων εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐντός ὀλίγου διηγέρθη αὐτῷ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἀπέκτησε διὰ τῆς πρὸς τοῦς ἀπαιτήμας κλίσεώς του, ἐναντίον του ἐχθροῦς, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν ἐν Βερολίνῳ ἀπο-

καταστημένων Γάλλων συγγραφέων. Οι έχθροι του κατώρθωσαν να τον διαβά- λωσιν προς τον βασιλέα, και μετά πολ- λὰς προσπειρημένας διαλλαγὰς, οι δύο φίλοι έχωρίσθησαν όριστικώς (1753).

Ο Βολταίρος διέτρεξε τότε μέρος της Γερμανίας, εστάθη δέ παρά τη δουκίση του Saxe-Weimar, τη παρα- κλήσει της όποιας εξέδωκε τὰ χρονικά του Κράτους τὸ μετρίοτερον τῶν έργων του· έπειτα διέτριψε εν Στρασβούργῳ, Λυών, και εν πολλαῖς άλλαις πόλεσι της Γαλλίας, μη δυνάμενος να επανέλ- θη εις Παρισίους.

Κατόκησεν επί τινα χρόνον εις De- lices επί της δικαιοδοσίας της Γενεύης, και εγκαταστάθη εν Φερνέυ. Ένταυθα διήγαγε τὰ εἰκοσι τελευταία αὐτοῦ ἔτη· ώκοδόμησε περίφημον οίκιαν, ἡ- γειρε ναόν εις τὸν Θεόν, και ἡ παρου- σία του υπήρξεν αἰτία της εὐτυχίας ο- λου του τύπου. Οι θαυμασταί του ἤρ- χοντο ἐξ όλων τῶν μερῶν της Εὐρώπης να επισκευθῶσιν εκείνον ὃν ἀπεκάλουν Πατριάρχην της Φερνέυ.

Κατὰ τὴν εν τῷ τόπῳ τούτῳ διατ- ριθὴν του, ὁ Βολταίρος, εκτείνων ἀκό- μη τὸν κύκλον τῶν έργων του εξέδωκε εὐγλωττους ἐκθέσεις διὰ τὸν Γάλλον) Σίβερνον, Λαλλόν, θύματα τῶν οἰκτρῶν δικαστικῶν ἀπατῶν, ἀπήτησε τὴν εἰ- λικρινίαν τῶν δούλων του μοναστηρίου St-Claude και ἐδημοσίευσεν ἀπομνημο- νεύματα επί του Κορνηλίου να προκί- σῃ μίαν ἀνεψίαν του μεγάλου τούτου ἀνδρός.

Ο Βολταίρος ἔθηκε τὴν τελευταίαν χεῖρα εις τὸ *Λοκίμον* περί τῶν ἠθῶν και του πνεύματος τῶν ἠθνῶν· συνέ- γραψε τὴν *ἱστορίαν* της *Ρωσσίας* ἐπὶ *Μέτρου μεγάλου*· συνέταξε πλῆθος ποιημάτων τῶν κοινοτέρων ειδῶν, σα- τύρας, ἐπιστολάς, διηγήματα, ἐπιγράμ- ματα, ἐλαφρὰς ποιήσεις· ἔγραψε εις τὸ πεζὸν τὰς μυθιστορίας του τὰς πλήρεις εὐφυίας ἀλλὰ και κακίας και κωμικῆς ἀναίδειας, και ἐποίησεν ἐκτὸς τῶν πο- λυκριθμῶν τραγωδιῶν του, ἐκ τῶν ὁ- ποίων τὸ *Όρφανόν της Κίνας* και τὸ *Tauogéde*, εἶνε ἀντάξια τῶν καλλι- τέρων του ἑτῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰι δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν να παρα- σταθῶσι· και τινες κωμωδίας, μεταξὺ τῶν άλλων τὴν *Ecossaise*, ἀπευθυνο- μένην κατὰ του *Fregon*.

Τῷ 1778, 84 ἑτῶν ὢν ὁ Βολταίρος τη παρακλήσει της κυρίας Denis, ἀνε- ψίας του, ἔκαμεν εν ταξιδίον εις Παρι- σίους να ἐνεργήσῃ τὴν παράστασιν της *Irene*, εν τῶν τελευταίων αὐτοῦ έργων

Ο Βολταίρος ἐγένετο δεκτός εν τῇ πρωτεύουσῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπερι- γράπτου· ἀλλὰ πλήρης παντοειδῶν τι- μῶν δὲν ἠδυνήθη να ἀντισταθῇ εις τό-

σας συγκινήσεις και ἀπέθανε τρεῖς μή- νας μετὰ τὴν ἀριξίν του (30 Μαΐου 1778).

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε δεχθῆ τὰς βοήθειας της θρησκείας δὲν ἐπετρέπη να τὸν εν- ταφίσουσιν εις Παρισίους· τὸ σῶμά του μετεφέρθη εν τῷ μοναστηρίῳ του *Scol- lières*, τὸ ὅποιον ἐνέμετο ὁ ἀνεψίος του ἀββᾶς *Mignot*.

Τῷ 1791, τὰ λείψανά του μετεφέρ- θησαν πανηγυρικῶς εις τὸ Πάνθεον, ὅπου κεῖται ἀκόμη.

Ἡ καρδία του διατηρήθη ἐπὶ πολὺ εν Φερνέυ ἐντὸς μιᾶς κάλπης, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἀνεγίνωσκον τὸν στίχον

Son esprit est partout et son coeur est ici

Ο Βολταίρος εἶναι παγκοσμιώτερος συγγραφεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων. Πε- προικισμένος ὑπὸ θαυμασίας εὐκαμψίας, ἠσπάσθη σχεδόν ὅλα τὰ εἶδη, και με- τεχειρίσθη ἐπιτυχῶς τὸ κοινοτέρον λε- κτικόν. Ὡς ποιητὴς ὁ Βολταίρος, ἔ- λαμβε ταύτοχρόνως εν τῇ τραγωδίᾳ εν τῇ ὁποίᾳ τίθεται πλησίον του Κορνη- λίου και Ρακίνα. Ἐν τῇ ἐποποιίᾳ ἐπί- σης εν ἧ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν με- ταξὺ τῶν γάλλων ποιητῶν ἂν και ὑπε- λείφθη πολὺ του Ὁμήρου, Βιργιλίου και του *Ίάσσου*, καθὼς και εν τῇ φιλοσο- φικῇ ποιήσει εν ἧ ἐξισοῦται με τὸν Πό- πιον. Ἐν τῇ σατύρᾳ και πρὸ πάντων εν τῇ ἐλαφρᾷ ποιήσει εἶναι ἀνευ ἀντι- γωνιστοῦ· ὀλιγώτερον ὅμως ἐπιτυχῆς υπήρξεν εν τῇ κωμωδίᾳ και εν τῷ με- λοδράματι ἀπέτυχε δὲ εν τῇ ᾠδῇ. Πανταχοῦ οἱ στίχοι του εἶναι ἀφελεῖς και ὀρθοί· ἀλλὰ μέμρονται αὐτοῦ διὰ τὸ ὕψος και τὰς παρμελημένας ὁμοιο- κταληξίας.

Ὡς πεζογράφος, μετεχειρίσθη μεθ' ἴσης ἐπιτυχίας τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἱστορίαν, τὴν μυθιστορίαν και τὸ ἐπι- στολογραφικόν εἶδος. Τὸ λεκτικόν αὐτοῦ εἶναι ἀμεπτον εις τὰ σπουδαία αὐτοῦ ἔργα. Εἶναι πάντοτε ἀπλοῦς, σαφής, χαρίεις, και λάμπει πρὸ πάντων διὰ της ὀρθότητος και εὐφυίας. Ἐν τῇ ἱστο- ρίᾳ, υπήρξεν εις ἐκ τῶν πρώτων τῶν εἰσαγαγόντων τὴν κριτικὴν εν τῇ με- λέτῃ τῶν γεγονότων. Τὰ διηγήματα ταῦτα εἶναι πανταχοῦ πλήρη ἐνδιαφέ- ροντες· ἀλλὰ παλὺ συχνὰ εἶνε οὐχὶ ἀ- μερόληπτος και παραποιεῖ τὰ συμβάντα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν αἰσθημάτων του.

Ὡς φιλόσοφος παρεδέχθη τὰς ιδέας του Λοκίου και Κονδυλλάκ· άλλως ἡ φιλοσοφία δὲν ἦτο οὐδὲως δι' αὐτὸν ἡ ἀπιστία ἂν και ἐκήρυξεν ὅτι σέβεται τὴν περὶ Θεοῦ πεποίθησιν και τὰς ἠθι- κάς ἀληθείας, μετεχειρίσθη δὲ συχνό- τερον τὴν ἱκανότητά του να ὑποσκάψῃ τὰ θεμέλια πάσης θρησκείας. Τὰ πλει-

στα δὲ τῶν έργων του κατεδικάσθησαν εν Ρώμῃ και μάλιστα εν Γαλλίᾳ.

Ὡς ἄνθρωπος ὁ Βολταίρος εἶναι πα- ράξενον μίγμα προτερημάτων και ἐλατ- τωμάτων· ἦτο ἄστατος και πολὺ ὀξύ- θυμος· ἐδείχθη ἐκδικητικὸς, ὀλίγον εὐ- συνειδήτος και κάποτε ὑποκριτὴς ἢ ψεύστης ἀναίσχυντος, ἀλλ' οὐχ ἦτον εἶναι ἄνθρωπος γενναίων αἰσθημάτων και εὐγενῶν κινήματων, ἔκαμε πολλὰ καλὰ και ὑπερήσπισεν εις πλείστας πε- ριστάσεις τοὺς νόμους της δικαιοσύνης και της ἀνθρωπότητος.

Ο Βολταίρος εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ ἄνθρωπος εις τὸν ὅποιον ἠδυνήθησαν ν' ἀποδώσωσι τὰ περισσότερα καλὰ και τὰ περισσότερα κακὰ. Καταδικάζων τις αὐστηρῶς τὸ ἄσπον αὐτοῦ μίσος ἐναντίον της θρησκείας, δὲν δύναται να ἀρνῆθῃ ὅτι εἶναι εν ἐκ τῶν καλλιτέρων πνευμάτων τὰ ὅποια ἡ Γαλλία παρή- γαγε, και τὸ ὅποιον ἐξήσκησε περισ- σότερον του ἐνός και ἡμίσεως αἰῶνος ἀληθῆ δικτατορίαν ἐπὶ της φιλολογικῆς και της φιλοσοφίας.

Δ. Α. ΒΕΡΙΝΙΚΗΣ

ΕΜΑΣ ΑΛΛΟΣ ΜΑΣ ΚΡΙΝΗ

1

Καρδιαίς Ἑλλήνων φλογεραῖς.
ἀνδρειωμένα στήθια,

εἶναι πλῆσιον ἢ στιγμή.

Παρίς, Θρησκεία και Τιμὴ
φωνάζουτε «βοήθεια»

2

Ἄν ἔως τώρα ἡ φρόνησις
δεμένα μᾶς ἐκράτει

Τὰ στήθια μας τὰ φλογερά,

ὦ! τώρα θᾶναι φοβερὰ

ἢ στάσις μας ἀπάτη.

3

Γογγύζ' ἡ σκλαβωμένη γῆ
τ' ἀδελφία μας στενάζου.

δὲν ὑποφέρου' τῇ σκλαβιά.

κράζου'ν ζητοῦν ἐλευθερίαν

«βοήθεια» μᾶς φωνάζου.

4

«Βοήθεια, σεῖς ἐλ' εὐθεροί,
βοήθεια δόσετέ μας,

εἶναι πλῆσιον ἢ στιγμή

οὐαί! μᾶς πνίγεται ἡ φωνή!

Ἐλευθερώσετέ μας!»

5

Σκότος πολὺ και λίγος φῶς
ἐρχεται να μᾶς κρίνῃ·

μὴν ἐπιτρέψεται ἀδελφοί

τὸ δίκτυο μας να χλευασθῇ

περίπαιγμα να γίνῃ»